

MIRUL

Ardeiaș Mario, iunie 2014

„Cercetați Scripturile...” Ioan 5:39

Îndemnul lui Isus de a cerceta Scripturile este adresat tuturor. Însă faptul de a-l urma și felul în care o face, cade în responsabilitatea fiecăruia. Statistic vorbind, omul de rând abordează Cuvântul lui Dumnezeu considerând că aici va găsi calea către cer, către viața eternă, fapt ce confirmă afirmațiile lui Isus: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică” (Ioan 5:39). Spre surpriza lui, însă, în Scriptură Îl va întâlni pe Hristos care, la fel ca și pe Pilat, îl aduce la o răscruce: „Dar ce să fac cu Isus care se numește Hristos?” (Matei 27:22). Conform principiului minimei rezistențe, însă, omul se mulțumește să râcăie puțin pojghița la suprafață, preferând să nu insiste. Este dificil să sape mai adânc, să persevereze, mai ales când întâlnește unele neconcordanțe care îi provoacă teama de a nu-și pierde bruma de credință ce abia începe să i se înfiripeze în suflet.

Semințele scepticismului

Mai degrabă victimă decât beneficiar al unei educații eminentemente ateiste, omul aruncă o simplă privire în jur și poate constata cât de mult diferă între ele credințele bisericilor și denominațiilor active care citesc, totuși, aceeași Biblie. Acest fapt îi provoacă o precauție sporită din teamă de a nu greși. Este dificil să descopere fisuri în ceea ce a crezut, și deci preferă să-și astupe urechile în fața oricăror idei și argumente. Omul este mulțumit cu starea și locul în care se află și încearcă să-și conserve poziția în biserică sa, ca să nu-și piardă, cumva, locul din cer pe care i l-a fâgăduit duhovnicul. Însă constată în jurul său atâta necredință încât îi e frică să nu se molipsească. Scepticismul este contagios și mai bine ignoră argumentația acestuia decât să plece urechea și să îl confrunte. Însă nu poate bănui pierderea uriașă pe care o va înregistra, pentru că refuzul confruntării îi va activa tocmai sămânța îndoielii plasată adânc în inima lui încă din Eden, căci sămânța aceea care este vie și în timp, îi va eroda și bruma de credință pe care o are și îl va duce la pierzare. Isus a avertizat asupra dispariției cvasitotale a credinței între oameni în preajma revenirii Sale în glorie și mărire „Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?” (Luca 18:8).

Mulți se îndoiesc astăzi de realitățile Bibliei admitând, în schimb, teorii care explică universul prin hazard. Iar aceia dintre ei care depășesc cadrul mediocrității, animați de dorința de a avea propriile lor opinii fundamentate pe realitate, după o simplă lectură a Bibliei se consideră că au înțeles tot, și, împiedicându-se de unele neconcordanțe

Cuprins:

Mirul	Pag 1
Semnul lui Isus	Pag. 9
Ultima chemare	Pag. 14
Ochii	Pag. 15
Alegeți bananele	Pag. 15
Răspuns la rugăciunea unei fete	Pag. 17
Mulțumiri	Pag. 17

aparente, ajung să ridice o întreagă serie de obiecții privitoare la credibilitatea acestora. Fără a cunoaște istoria din spatele textului biblic, oricui i-ar părea greu să accepte posibilitatea ca, timp de un mileniu și jumătate, peste 35 de oameni diferiți în ce privește orizontul lor cultural, de la păstori până la împărați, să poată scrie o lucrare atât de complexă, atât de unitară în idei. Mulți consideră că aici e vorba de o conspirație menită să înrobească mințile oamenilor. Este de observat că, legat de istoricitatea cărților Biblice, sunt mulți cei care consideră astăzi că Bibliile aflate în circulație sunt tâlcuite în așa fel încât ceea ce s-a petrecut în vremurile nou testamentare să pară că a fost prezis cu mult timp înainte, contestând astfel predicția divină și mesianitatea lui Isus. Cartea profetului Daniel este un exemplu edificator în acest sens. De asemenea, sunt destui cei care se îndoiesc de realitatea istorică a vieții lui Isus, argumentând cu contradicțiile dintre relatările evangheliilor și ridicând obiecții cu privire la gradul de credibilitate al acestora. Și, obiectiv vorbind, asemenea îndoieli se ridică de multe ori chiar și printre cei care cred și așteaptă venirea Sa.

Ignoranța este de condamnat. Lipsa studiului biblic autentic va duce la o viață spirituală la mâna a doua, în care omul se hrănește cu deșeurile minților altora. Însă credința lui va fi doar o iluzie, deoarece în lipsa unei informări corecte, „*Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinstește cu gura și cu buzele, dar inima lui este departe de Mine, și frica pe care o are de Mine nu este decât o învoățătură de datină omenească*” (Isaia 29:13). De cealaltă parte, studiul superficial îl va pune în situația de a-și risca credința, deoarece îndoielile ridicate de părerea vulgului sunt semințe vii și active care încolțesc și cresc, manifestându-se printr-o slăbire inconștientă, dar progresivă a credinței. Iar aceste semințe ale îndoielii se capătă precum gripa, când îi strănută careva în față incultura lui. Pentru că, este regretabil, dar omul necredincios își etalează ignoranța cu mândrie și nonșalanță, făcând caz de ea și virusând, astfel, mințile cu care vine în contact. Care ar fi soluția eficientă?

Fără seamăn pe pământ

„*Cercetați Scripturile*”, îndeamnă Hristos. Biblia este o lucrare complexă alcătuită din 66 de cărți scrise de 35 de autori, fiind, sub acest raport, o carte a cărților. Însă Biblia este cu adevărat Cartea cărților nu numai datorită conținutului spiritual al învățăturilor sale, ci și, mai ales, datorită gradului de credibilitate aflat deasupra oricărei îndoieli. La o evaluare atentă și documentată, se va constata că, prin comparație cu toate celelalte lucrări ale antichității, sub raportul atestării manuscriselor, cărțile ce alcătuiesc Scripturile sunt, de departe, cel mai bine reprezentate. Cercetătorii în domeniu afirmă că la ultima numărătoare, s-a consemnat existența a 5686 de manuscrise grecești ale Noului Testament, în afară de alte peste 9000 de manuscrise în alte limbi (exemplu: siriacă, coptă, latină, arabă, etc.). Dintre aceste aproape 15.000 de manuscrise, unele sunt seturi complete ale cărților nou-testamentare, altele sunt cărți sau pagini dispartate, iar câteva nu sunt decât fragmente. Prin comparație, Iliada lui Homer se găsește în 643 de copii manuscrise, operele lui Demostene în 200 de exemplare, iar celelalte lucrări supraviețuiesc într-un număr redus: cele ale lui Tacit în 20 de exemplare, ale lui Cezar în 10 exemplare, ale lui Herodot în 8 exemplare, iar operele lui Platon și ale lui Pliniu cel Bătrân în câte 7 exemplare. Și cu toate acestea, oamenii de știință nu au pus niciodată sub semnul îndoielii istoricitatea evenimentelor relatate de respectivele lucrări.

Sub un alt raport, cercetătorii au probat faptul că aproape toate cărțile aparținând Noului Testament au fost scrise până în anul 70 e.n., la 20-40 de ani după evenimentele descrise în evanghelii, ceea ce indică spre o acuratețe foarte ridicată a descrierilor. De asemenea, un alt parametru de considerat este intervalul de timp scurs între momentele datării originalelor și celor mai timpurii copii care au supraviețuit, parametru ce poate oferi un indiciu asupra gradului de conformitate al copiilor în raport cu originalele. Dacă pentru cărțile nou testamentare copiile cele mai timpurii sunt datate la aproape 25 de ani după originale, în cazul operelor lui Homer, primele copii sunt datate de 500 de ani după originale, la cele ale lui Pliniu cel Bătrân de aproape 750 de ani, ale lui Tacit și Cezar de aproape 1000 de ani, ale lui Platon de aproape 1200 de ani, în timp ce primele copii ale operelor lui Herodot și Demostene sunt datate la aproape 1400 de ani după ce au fost scrise originalele. De asemenea este de menționat faptul că între anii 303 și 311 e.n, împăratul roman Dioclețian a ordonat patru edicte de persecuție împotriva creștinilor, edicte care cereau și distrugerea cărților și manuscriselor lor. Mii de manuscrise au fost distruse în întregul imperiu pe parcursul acestor persecuții. Dar, chiar dacă Dioclețian ar fi distrus toate manuscrisele, el nu ar fi reușit să anuleze capacitatea de a reconstitui cărțile Noului Testament, întrucât așa numiții părinți ai Bisericii primare, Clement din Alexandria, Irineu, Iustin-Martirul, Origen, Tertulian și alții, au citat cărțile Noului Testament atât de amplu, (mai exact, de

36.289 de ori), încât, numai pe baza acestor citate ar putea fi reconstituit întregul Nou Testament, cu excepția a 11 versete.

Iar referitor la exactitatea reconstituirii copiilor, expertii în critica textuală Brooke Westcott și Anthony Hort au apreciat că gradul de puritate al textului de astăzi depășește 98,33%, excepțiile făcând referire la semne de punctuație sau diferențe de ortografiere a câte unei litere, acestea neinfluențând în nici un fel înțelesul mesajului conținut. Remarcabil! Nici o altă lucrare a antichității nu este atât de bine documentată cum este Biblia. Bruce Metzger, profesor la Princeton și mare erudit în Noul Testament, a arătat că Mahabharata hindusă este copiată cu o acuratețe de 90%, iar Iliada lui Homer cu 95%. Prin comparație el apreciază că gradul de acuratețe al Noului Testament depășește 99,5%, iar procentul de aproape 0.5% ce rămâne incert nu afectează nici o doctrină a credinței creștine. Iată, deci, că, așa cum s-a afirmat, credibilitatea Biblei este deasupra oricăror îndoială! Ce s-ar mai putea obiecta? Iată ce:

Motive de îndoială

Scepticii contestă credibilitatea mărturiilor autorilor cărților biblice, indicând spre diferențele care apar în descrierea evenimentelor menționate. Este un aspect care confruntă, și față de care fiecare trebuie să își precizeze poziția. Spre exemplu, Matei spune că la mormântul lui Isus a fost un înger, în timp ce Ioan menționează doi. Pentru mulți această contradicție de detaliu ar fi de natură să distrugă credibilitatea relatărilor. Se știe că mărturia mincinoasă se demască prin detalii! Studiul atent al textelor arată, însă, că lucrurile stau exact invers, că detaliile divergente întăresc argumentul că relatările aparțin unor martori oculari. Doi reporteri diferiți ce relatează același eveniment aleg să includă detalii diferite în relatările lor. Doi martori oculari independenți văd rareori aceleași detalii și nu vor descrie niciodată un eveniment folosind exact aceleași cuvinte. Ei vor reda același eveniment major dar se vor deosebi asupra detaliilor. De fapt, un judecător care audiază doi martori prezentând același eveniment și descriind detalii identice folosind aceleași cuvinte, va concluziona, pe drept cuvânt, că cei doi s-au vorbit în prealabil pentru a-și pune în de acord declarațiile. În cazul de mai sus este normal ca cele două relatări să difere, din moment ce acestea sunt descrieri făcute de martori oculari. Poate că Matei îl menționează pe cel care a vorbit, „îngerul a luat cuvântul și a zis” (Matei 28:5), în timp ce Ioan arată că Maria „a văzut doi îngeri în alb, șezând în locul unde fusese culcat trupul lui Isus” (Ioan 20:12). La o examinare atentă, se constată că scrierile Noului Testament nu se contrazic între ele, că detaliile divergente arată că relatările sunt mai degrabă complementare decât contradictorii. Într-un studiu de referință asupra a ce se constituie într-o dovadă juridică, Simon Greenleaf, profesor de drept la Harvard, arată că s-a convertit la creștinism în urma unei cercetări atente a mărturiilor nou-testamentare, ajungând la concluzia că cele patru Evanghelii „ar fi primite ca dovezi în orice instanță de judecată, fără cea mai mică ezitare” (sursa : Norman Geisler, Frank Turek, - Nu am destulă credință ca să fiu ateu).

Obiectiv vorbind, înțelegând că Scripturile se constituie într-un veritabil manual de instrucțiuni pentru omul aflat în fascinanta aventură a cunoașterii, este rațional de aprofundat în studiu mai degrabă aceste aspecte care par a fi contradictorii, și a căror înțelegere poate oferi o nouă perspectivă fascinantă, care ar putea schimba radical percepția asupra acțiunilor lui Isus. Cu atât mai mult cu cât există asigurarea divină că nici o întrebare nu va rămâne fără răspuns: „*Cheamă-Mă, și-ți voi răspunde; și îți voi vesti lucruri mari, lucruri ascunse pe care nu le cunoști*” (Ieremia 33:3). Se pare, deci, că, în mai toate situațiile, aparențele ascund un univers fascinant, care așteaptă să fie căutat și descoperit. Invitația e făcută.

La cină în casa lui Simon leprosul

Iată că „*Cu șase zile înainte de Paști, Isus a venit în Betania, unde era Lazăr, care fusese mort și pe care îl înviase din morți. Acolo I-au pregătit o cină. Marta slujea, iar Lazăr era unul din cei ce ședeau la masă cu El.*” (Ioan 12:1, 2). Evenimentul este relatat de toți cei patru evangheliști, însă, așa cum s-a menționat mai sus, relatările lor coincid în unele aspecte importante, dar diferă în unele amănunte. Matei și Marcu arată că întâmplarea s-a petrecut cu două zile înainte de sărbătoarea Paștelui („*După două zile era praznicul Paștilor și al Azimelor*” Marcu 14:1), în timp ce Ioan o plasează cu șase zile înainte. Matei, Marcu și Luca localizează cina în casa unui fariseu, Simon leprosul („*Pe când ședea Isus la masă, în Betania, în casa lui Simon, leprosul*” Marcu 14:3), dar Ioan nu precizează locul, ci spune doar „*acolo*”. Este de remarcat faptul că, dintre cei patru evangheliști, doar Matei și Ioan au fost discipolii lui Isus, numărați între cei doisprezece. Marcu pare să fi fost martor la mai multe evenimente, ca de exemplu la prinderea lui Isus în Ghetsimani („*După El mergea un tânăr care n-avea pe trup decât o învelitoare de pânză de in. Au*

pus mâna pe el; dar el și-a lăsat învelitoarea și a fugit în pielea goală” Marcu 14:51,52), fiind un apropiat al grupului. Însă dr. Luca a întreprins cercetări amănunțite asupra evenimentelor („am găsit și eu cu cale, preaalesule Teofile, după ce am făcut cercetări cu de-amănuntul asupra tuturor acestor lucruri de la obârșia lor, să îți le scriu în șir unele după altele” Luca 1:3), după un anume interval de timp de la producerea lor. Ca un veritabil reporter al vremurilor biblice, el a interogată sute de martori oculari, având astfel posibilitatea realizării unei imagini statistice, de ansamblu. Lucrările lui, atât Evanghelia cât și cartea Faptelor apostolilor, sunt recunoscute de critică pentru exactitatea în amănunt a relatărilor.

Studiul comparativ atent al textelor biblice oferă cercetătorului pasionat posibilitatea înțelegerii aprofundate, ca și aceea de a trăi aievea întâmplarea pentru a putea aprecia obiectivitatea relatării amănuntelor. Se observă faptul că grupul număra treisprezece persoane, în afara cercului apropiaților care îi însoțeau de obicei. Fiind invitați la cină în locuința unei familii, este de presupus că gazda a amenajat spațiul așa încât să poată încăpea toți invitații, inclusiv Lazăr, căci „Lazăr era unul din cei ce sedeau la masă cu El.” (Ioan 12:2). Acum, intrând în atmosferă, se poate înțelege că nu toți cei prezenți erau așezați în imediata vecinătate a lui Isus. Probabil că acesta era flancat de către gazdă și de umbra Lui, adică de preaiubitul Ioan. De asemenea, este de observat faptul că, după obiceiurile vremii, mesenii nu erau așezați pe scaune ci culcați în jurul mesei, așa cum menționează și Ioan, că „Unul din ucenici, acela pe care-l iubea Isus, stătea la masă culcat pe sânul lui Isus. Și ucenicul acela s-a rezemat pe pieptul lui Isus.” (Ioan 13:23,25). Pe de altă parte, nu toți erau focalizați în orice moment pe Isus, ci mai discutau și cu vecinii lor. De aceea, amănunțele relatate diferă. Între cei patru evangheliști probabil că Ioan a fost cel mai aproape de Isus, iar Luca a interogată și gazda, relatării lor putând fi considerate ca fiind cele mai veridice. Iar amănunțele care le diferențiază de celelalte, pot căpăta o importanță deosebită în apreciere. De exemplu, Ioan este singurul care arată că Marta, sora lui Lazăr, servea la cină. „Marta slujea” (Ioan 12:2). Fiind așezat lângă Isus, probabil că Ioan a fost servit și el de către Marta. E posibil ca la masă să mai fi servit și altcineva, iar ceilalți nu au observat-o pe Marta. Este de remarcat că și Luca consemnează o ocazie în care Isus a fost servit la masă de către Marta „nu-Ți pasă că sora mea m-a lăsat să slujesc singură? Zi-i, dar, să-mi ajute.” (Luca 10:38-40). Cele petrecute la cină în casa lui Simon leprosul se încadrau deci în nota obișnuită. Și totuși ... un gest neobișnuit.

Un gest neobișnuit

În timpul cinei, de Isus se apropie „o femeie care avea un vas de alabastru cu mir de nard curat, foarte scump” (Marcu 14:3), mirositor, adică o esență ce se extrage din rădăcina unui arbust care crește în Himalaia, folosit și astăzi în industria parfumurilor. Doar Ioan consemnează numele femeii, anume Maria, sora lui Lazăr și a Martei: „Maria a luat un litru cu mir de nard curat, de mare preț” (Ioan 12:3). Ceea ce urmează este prezentat în mod diferit de cei patru: Matei și Marcu susțin că mirul a fost turnat pe capul lui Isus („după ce a spart vasul, a turnat mirul pe capul lui Isus” Marcu 14:3), în timp ce Ioan și Luca spun că Maria l-a spălat picioarele cu mir: „stătea înapoi, lângă picioarele lui Isus, și plângea. Apoi a început să-I stropească picioarele cu lacrimile ei și să le ștergă cu părul capului ei; le săruta mult și le ungea cu mir” (Luca 7:38). Probabil că varianta lui Ioan și Luca este cea adevărată, ceilalți fiind la oarece distanță și, poate neatenți în acel moment. Fapt e că, odată eliberat din vas, mirul a umplut încăperea de parfum: „a uns picioarele lui Isus și l-a șters picioarele cu părul ei; și s-a umplut casa de mirosul mirului” (Ioan 12:3). Parfumul mirului nu a ajuns instantaneu în toată încăperea, însă, pe măsură ce ajungea să fie simțit de fiecare, toată asistența și-a concentrat atenția asupra lui Isus. Reacția mesenilor a fost promptă. Ioan consemnează faptul că „Iuda Iscarioteanul a zis: „De ce nu s-a vândut acest mir cu trei sute de lei și să se fi dat săracilor?”” (Ioan 12:5), iar „Isus a zis: „Las-o în pace; căci ea l-a păstrat pentru ziua îngropării Mele. Pe săraci îi aveți totdeauna cu voi, dar pe Mine nu Mă aveți totdeauna.”” (Ioan 12:7,8). Probabil că Matei și Marcu erau sub efectul surprizei gestului și nu au remarcat persoana care a comentat, însă au auzit și consemnat remarca și răspunsul lui Isus. Ei vor fi gândit, în inimile lor, că parfumul nu se folosește la spălătul picioarelor, motiv pentru care au și relatat varianta amintită, a mirului turnat pe capul lui Isus. Pe de altă parte, chiar poziția în care erau așezați mesenii, culcați în jurul mesei, așezați radial cu picioarele spre exterior, favoriza mai degrabă accesul la picioarele mesenilor, decât la capul acestora. De asemenea, este greu de imaginat că Maria, care ar fi dorit totuși ca gestul ei să treacă neobservat, să se fi strecurat printre Isus și cel de lângă El ca să ajungă să îi toarne mirul pe cap. Tot astfel este remarcabil faptul că mulți comentatori biblici atribuie gestul Mariei Magdalena, cu toate că Ioan a precizat clar identitatea acestei femei: „Maria era aceea care a uns pe Domnul cu mir și l-a șters picioarele cu părul ei, și Lazăr cel bolnav era fratele ei.” (Ioan 11:2). Isus spunea că voi „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața

veșnică.” (Ioan 5:39), dar cercetându-le, oricine poate cunoaște adevărul. Inclusiv despre Mariile din viața lui Isus.

Luca expune o apreciere asupra femeii, și anume faptul că era „o femeie păcătoasă din cetate” (Luca 7:37), amănunt pe care l-a dedus din relatarea gazdei, deoarece el consemnează și dialogul dintre Simon leprosul și Isus, asupra identității și gestului femeii: „fariseul care-L poftise și-a zis: „Omul acesta, dacă ar fi un proroc, ar ști cine și ce fel de femeie este cea care se atinge de El: că este o păcătoasă.”” (Luca 7:39). Numai Dumnezeu ar fi putut cunoaște gândul lui Simon leprosul, iar Isus își demonstrează divinitatea răspunzând gândului fariseului, „păcatele ei, care sunt multe, sunt iertate.” (Luca 7:47). Remarca privind iertarea păcatelor este un argument în plus pentru dumnezeirea lui Isus, căci numai Dumnezeu poate ierta păcatele omului. Probabil că Matei și Marcu erau prea departe și atenți la comentariile lui Iuda și nu au auzit cele discutate, însă este rațional de acceptat faptul că Ioan, care era mereu lângă Isus, din delicatețe, a preferat să nu amintească nimic referitor la problemele Mariei. Ioan este sensibil. El observă și consemnează discursul lui Isus din ultima seară, care ocupă aproape un sfert din Evanghelia sa, însă trece sub tăcere amănuntul cu privire la păcatul Mariei. Un exemplu de urmat. Gestul Mariei ar putea părea greu de explicat, însă relatarea biblică poate oferi detalii semnificative.

Când ajutorul întârzie

Maria se afla între cei pentru care Isus a avut un sentiment deosebit. Prietenia manifestată față de familia ei este denumită „iubire” de către Ioan: „Și Isus iubea pe Marta și pe sora ei și pe Lazăr.” (Ioan 11:5). Frații Săi L-au renegat, însă El a găsit căldură și dragoste acasă la Lazăr. Relația lor a trecut printr-un moment extrem atunci când „Surorile au trimis la Isus să-I spună: „Doamne, iată că acela pe care-l iubești este bolnav.”” (Ioan 11:3). Alarmate de boala lui Lazăr, dar absolut încrezătoare în faptul că iubitul lor prieten, Isus, Acela care îi vindeca pe toți cei care apelau la ajutorul Lui, va putea rezolva imediat problema, chiar și spunând „numai un cuvânt” (Matei 8:8), Marta și Maria l-au trimis un mesaj ce se voia a fi doar informativ, dar era, de fapt, un strigăt de ajutor. Însă „Isus, când a auzit vestea aceasta, a zis: „Boala aceasta nu este spre moarte.”” (Ioan 11:4), adică nu se pune problema unui pericol real pentru viața prietenului Său. De fapt, și când fiica lui Iair murise, Isus îi liniștea pe părinți, asigurându-i că „fetița nu a murit, ci doarme.” (Luca 8:52). De această dată, Isus spune că boala lui Lazăr este „spre slava lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie proslăvit prin ea.” (Ioan 11:4). De aceea, „când a auzit că Lazăr este bolnav, a mai zăbovit două zile în locul în care era.” (Ioan 11:5). Privind în urmă, se poate înțelege decizia lui Isus, însă atunci, în mijlocul evenimentelor, numai El știa ce face, și a demonstrat că știe ce are de făcut.

Fapt este că Isus nu a răspuns chemării celor două surori din Betania, iar Lazăr a murit. Pare că, spunând că boala lui Lazăr nu este spre moarte, Isus a anticipat greșit evoluția stării de sănătate a acestuia, însă faptul că a zăbovit încă două zile așteptând parcă moartea acestuia, demonstrează că El a ținut în permanență lucrurile sub control. De partea cealaltă, însă, efectul a fost teribil. Marta și Maria l-au trimis mesajul, care, printre rânduri, era un strigăt după ajutor, amintindu-I lui Isus că cel care are nevoie acum de sprijinul Său este chiar cel pe care El îl iubește. Și dacă pentru oricine l-a solicitat ajutorul, pentru orice leproș sau orb, și, mai mult, și chiar și pentru cine nu l-a cerut, cum a fost bolnavul de la scaldătoarea Betesda, Isus a reacționat prompt, și a vindecat pe oricare dintre ei, de această dată, nu a răspuns chemării. Și cele două surori au resimțit din plin durerea morții fratelui lor, amplificată, însă, de lipsa de reacție a lui Isus. Inexplicabilă, de altfel. Însă „în urmă a zis ucenicilor: „Haidem să ne întoarcem în Iudeea.”” (Ioan 11:7), iar „Când a venit Isus, a aflat că Lazăr era de patru zile în mormânt.” (Ioan 11:17). Erau zilele de jale, când durerea este teribilă, iar familia nici măcar nu și-o poate plânge în liniște, când „mulți din iudei veniseră la Marta și Maria, ca să le mângâie pentru moartea fratelui lor” (Ioan 11:19). Isus nu se duce acasă la ele, și nici nu intră în sat. Ar trebui înțeles faptul că Isus nu mergea singur, ci era mereu însoțit de un alai pestriț, denumit generic gloată, sau mulțime. Așa că, ajungând în zonă, s-a dus careva și acasă la cele două surori, ca să le dea de veste. Iar „Când a auzit Marta că vine Isus, l-a ieșit înainte; iar Maria ședea în casă.” (Ioan 11:20). Marta nu o anunță și pe Maria, ci dorește să îl întâlnească singură. Și, cum l-a văzut, „Marta a zis lui Isus: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu!”” (Ioan 11:21). Poate că nu l-a dorit așa, însă era un reproș. „Ce-ai făcut? Pe unde ai umblat? De ce nu ai venit când Te-am chemat? Unde erai când noi aveam o nevoie disperată de Tine și de ajutorul Tău? De ce l-ai abandonat ghearelor morții pe fratele meu? Căci dacă ai fi fost aici, nu-l lăsa să moară! Dar acum? Ce aș mai putea să fac?” Însă dincolo de toate acestea, Marta este rațională și chiar și într-o asemenea durere, nu își pierde luciditatea, iar credința ei răzbate peste toate, căci nu a uitat cu Cine vorbește. „Dar și acum, știu că orice vei cere de la Dumnezeu îți va da Dumnezeu.” (Ioan 11:22).

Răspunsul lui Isus a fost clar: „*Fratele tău va învia.*” (Ioan 11:23), însă credința Martei avea un capăt de sus, dincolo de care n-a reușit să treacă: „*Știu', I-a răspuns Marta, că va învia la înviere, în ziua de apoi.*” (Ioan 11:24), și chiar și explicațiilor detaliate ale lui Isus, ea le răspunde prin enunțarea crezului ei: „*cred că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume*” (Ioan 11:27).

La mormântul lui Lazăr

Marta a mers apoi și a chemat-o și pe Maria. Se pare că inima Mariei era altfel, și, poate chiar din această cauză Marta a preferat să vină singură, mai înainte de a veni și cu Maria. Poate că a vrut să-și descarce durerea fără ca să adauge încă ceva în plus durerii Mariei. Cum a aflat de venirea Sa, Maria s-a grăbit să vină să Îl întâlnească, iar cum „*L-a văzut, s-a aruncat la picioarele Lui.*” (Ioan 11:32). Pare că sentimentele Mariei față de Isus erau speciale, căci și cu alte ocazii, când Isus era în vizită la ei acasă, ea stătea „*jos la picioarele Domnului și asculta cuvintele Lui.*” (Luca 5:39). Atunci Îl asculta, dar acum Îi plânge durerea sfâșietoare care-i răscolește inima: „*Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu!*” (Ioan 11:32). Se observă că Maria folosește aceleași cuvinte ca și Marta, însă reacția lui Isus este total diferită. Dacă față de Marta Isus și-a păstrat calmul asigurând-o de învierea lui Lazăr, față de Maria, „*S-a înfiorat în duhul Lui și S-a tulburat*” (Ioan 11:33). Nu au reușit să Îl tulbure fariseii, demonii, stihiiile naturii, și nici Satan în persoană, însă în fața durerii sfâșietoare a Mariei, duhul Său se tulbură, și, mergând spre mormânt, „*Isus plângea.*” (Ioan 11:35). Deși știa bine că peste câteva clipe îl va învia pe Lazăr, a fost biruit de durerea ei și, față de cei de față, Dumnezeu universului plângea în Fiul Său. Este de consemnat. Totodată este de meditat de câte ori plânge Dumnezeu. Solomon spune că „*Mai bine te duci într-o casă de jale*” (Eclesiastul 7:2), poate pentru că se oferă șansa de a plânge împreună cu Cel Atotputernic. De asemenea, este un exercițiu absolut benefic pentru spiritul fiecăruia, acela de a încerca să se amestece printre cei veniți să prezinte condoleanțe celor două surori, pentru a observa scena cu atenție.

Isus este acum în centrul atenției, toate privirile sunt îndreptate spre El. Nu mai avusese nimeni ocazia de a-L vedea plângând, așa că își ziceau: „*Lată cât îl iubea de mult.*” (Ioan 11:36). Însă unii din ei, făcându-se ecoul gândului celor două surori, „*au zis: El, care a deschis ochii orbului, nu putea face ca nici omul acesta să nu moară?*” (Ioan 11:37). Pe undeva, toți gândesc la fel. Indiferent de epocă. Dar „*Isus S-a înfiorat din nou în Sine și S-a dus la mormânt. Mormântul era o peșteră la intrarea căreia era așezată o piatră.*” (Ioan 11:38). Simțământul în fața morții și mormântului este înfiorător. Iar El l-a trăit din nou, în fața mormântului lui Lazăr, și îl retrăiește la mormântul fiecărui copil al Său biruit de păcat, călcat în picioare de tatăl morții. Fiorul duhului Său a fost observat de toți, căci fiecare avea privirea ațintită spre El. Spre stupefarea tuturor, însă, El cere să „*Dați piatra la o parte.*” (Ioan 11:39). Este un moment de șoc, nimeni nu s-ar gândi vreodată să încerce, așa ceva nu se face. Prima care își revine din șoc este Marta, care protestează „*Doamne, miroase greu, căci este mort de patru zile.*” (Ioan 11:39), însă Isus insistă, și, în final „*Au luat, dar, piatra din locul unde zăcea mortul.*” (Ioan 22:41). Toți ochii Îl urmăresc, toți sunt stupefiați de ceea ce se desfășoară în fața lor. Unii pot considera gestul lui Isus ca o profanare a mormântului lui Lazăr, însă toți sunt sub impresia lacrimilor și durerii afișate de Cel care până mai ieri râdea de boală și de amenințarea morții. Iar El își ridică mâinile spre cer și se roagă Tatălui. Cuvintele Îi sunt auzite de cei din preajmă, iar Ioan le consemnează, însă gestul și atitudinea pot fi văzute de toți. Dar ceea ce a urmat i-a șocat și mai mult, căci Isus S-a apucat să îl strige pe Lazăr, însă nu ca toți ceilalți care îl boceau, stigându-l „*Lazăre, Lazăre, de ce ne-ai părăsit, de ce ai plecat?*”, sau „*Lazăre, unde ești, pe unde umbli, pe noi cui ne-ai lăsat?*”, ori ce se mai bocește pe la morți. Isus pare că îl cheamă pe mort să iasă de acolo, căci „*a strigat cu glas tare: Lazăre, vino afară!*” (Ioan 11:43).

Dar de El am uitat!

Nu este atât de dificil de imaginat scena. Tensiunea este maximă, și toți sunt cu sufletul la gură. Mormântul e deschis, din mormânt începe să răzbată duhoarea putrefacției, iar Isus îl cheamă pe mort să iasă din mormânt. Și dacă până acum Îl urmăreau pe El, acum toți privesc cu inima la gură spre intrarea în grotă, către întunericul mormântului. Nu se mai aude nici o șoaptă, tăcerea e deplină. Și, în clipa care a urmat, „*mortul a ieșit cu mâinile și picioarele legate cu fâșii de pânză și cu fața înfășurată cu un ștergar.*” (Ioan 11:44). Nu există precedent în istorie. Ei sunt primii muritori ce au avut ocazia să asiste la un asemenea eveniment, să vadă pe viu, cu ochii lor cum un mort ce zace de patru zile în mormânt, un cadavru intrat deja în descompunere, se ridică și iese din grotă. Este un exercițiu dificil acela de a găsi cuvintele care să poată descrie emoția momentului. Toți privesc mortul care merge, și nu pot să-și creadă ochilor. Preț de o clipă, la mormântul lui Lazăr s-a așternut o tăcere de mormânt. Față de lipsa generală

de reacție, pentru a-i readuce la realitate „*Isus le-a zis: „Dezlegați-l și lăsați-l să meargă.”*” (Ioan 11:44). Treziți din reverie, toți îl înconjoară pe Lazăr, toți vor să îi vadă fața, să îi audă primele cuvinte, să încerce să îl atingă, să îi vorbească, într-o singură clipă Lazăr a devenit cea mai importantă făptură creată de Dumnezeu, primul cadavru în care s-a putut vedea la un asemenea nivel lucrarea puterii divine, iar ei, fiecare dintre ei, va putea să afirme că a fost martor, că a văzut cu ochii lui. Euforia este generală. Când va ajunge să le povestească altora, fiecare va deveni, la rândul său, eroul zilei, mai erou decât era Lazăr în ziua învierii sale. Iar acum, proaspătul înviat este condus acasă cu alai, într-o bucurie greu de descris în cuvinte. Isus însă, și-a încheiat misiunea. A rămas deoparte, cu discipolii Săi, bucurându-Se de bucuria generală. După care S-a retras din zonă, îndreptându-Se către alte destinații, căci nu mai avea decât foarte puțin timp la dispoziție, deoarece „*sunt douăsprezece ceasuri în zi.*” (Ioan 11:9). Ioan nu descrie ce s-a petrecut apoi, cum au ajuns acasă, reacția lui Lazăr și toate celelalte ce au mai urmat, pentru că ei deja plecaseră. El nu consemnează decât faptul că în urma celor petrecute, „*Mulți din iudeii care veniseră la Maria, când au văzut ce a făcut Isus, au crezut în El.*” (Ioan 11:45). Demonstrația mesianității Sale a fost, de această dată, incontestabilă. Dacă în cazul fiicei lui Iair actul învierii a putut fi contestat, căci El Însuși declarase că „*Copila n-a murit, ci doarme.*” (Marcu 4:39), de această dată, cadavrul lui Lazăr aflat de patru zile în mormânt era deja în descompunere.

Târziu, când faptul petrecut a intrat adânc în conștiința fiecăruia, când cei veniți să prezinte condoleanțe au început să se retragă și casa să se golească, și-au adus aminte și de Isus pentru că, de fapt, Isus era Cel care l-a înviat pe fratele lor, Cel care le-a șters lacrimile din ochi și orice urmă de durere din suflet, aducându-le o asemenea mare bucurie, și ele nici nu au apucat să-I mulțumească. El Își făcuse treaba și Se retrăsese împreună cu discipolii Lui. Iar ele nici nu Îl băgaseră în seamă, atât de mare era emoția și bucuria lor, uitaseră complet de El. Iar El, cu modestia care Îl caracteriza, S-a retras, să nu le stea în cale. Așa era Isus, apărea când și unde era nevoie de ajutorul Său, iar când bucuria vindecării îi cuprindea pe toți, El se retrăgea. Niciodată nu dorise să iasă în față, căci nu era interesat de publicitate, nu Îl caracteriza vedetismul, din contră, „*Isus le-a poruncit să nu spună nimănui; dar cu cât le porunceam mai mult, cu atât Îl vesteau mai mult.*” (Marcu 7:36). Pentru surorile lui Lazăr însă, faptul că nu au apucat nici să-și ia rămas bun de la El și nici măcar să-I mulțumească, a provocat un regret profund. Sufletul lor a plâns cu lacrimi amare la gândul acesta. Ar fi dat orice ca acest fapt să nu se fi petrecut niciodată, ar fi vrut să întoarcă timpul înapoi, dar era prea târziu.

În familia lui Lazăr, Marta este o fire pragmatică, atentă la bunul mers al lucrurilor și la etichetă, ea își acceptă și își îndeplinește sarcinile fiind responsabilă și activă. „*Marta era împărțită cu multa slujire. Isus i-a zis: „Marto, Marto, pentru multe lucruri te îngrijorezi și te frământă tu.”*” (Luca 10:40,41). Maria în schimb este o fire sensibilă și de asemenea, neconformistă. Ea are alte preocupări decât celelalte femei. Deși în epocă, femeile nu obișnuiau să participe la întrunirile și discuțiile bărbaților, Maria este fascinată de prezența și discursul lui Isus. Maria s-a așezat jos la picioarele Domnului și asculta cuvintele Lui (Luca 10:39). Ea trăiește fiecare moment cu o înaltă intensitate. Este remarcabil faptul că, deși amândouă i-au adresat aceleași cuvinte („*Marta a zis lui Isus: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu!”*” Ioan 11:21), Isus reacționează puternic la spusele Mariei. De fapt Isus nu îl plânge pe Lazăr, pe care oricum știa că urma să îl readucă la viață, ci este cutremurat de durerea sfâșietoare din sufletul Mariei. Pe de alta parte, Maria este de asemenea o fire cochetă, ca întotdeauna, și în epocă, multe femei se preocupau de felul cum arată, de prezența lor. Vorbind despre podoabe, Petru enumera împletitura părului, purtarea de scule de aur sau îmbrăcarea hainelor (1 Petru 3:3). Este de înțeles că, așa cum lumea era pasionată de miroasuri, comerțul cu mirodenii fiind practicat încă de pe vremea lui Solomon și parfumurile ocupau un loc aparte în viața lor. Și în viața Mariei. Unii oameni sunt pasionați de artă, alții fac pasiune din diverse lucruri, unii se atașează de un tablou, alții își lipesc inima de câte o mașină. Maria, din puținul ei, își cumpărase „*un litru de mir de nard curat, de mare preț*” (Ioan 12:3), pe care un expert precum Iuda iscarioteanul l-a estimat la „*300 lei*” (Ioan 12:5). Remarcabil! Iuda L-a vândut pentru numai 30 de arginți.

Din nou în Betania

Isus a revenit în Betania cu șase zile înaintea morții Sale, dând astfel curs invitației la cină a unui fariseu, Simon leprosul. Acesta, consătean cu Lazăr, în fața evidenței unui Lazăr din nou viu, a dorit să Îl cunoască personal pe Isus, fapt pentru care l-a invitat și pe Lazăr. Probabil că ar fi dorit și el să îi ceară ajutorul lui Isus pentru boala sa, însă statutul îl împiedica să apeleze la El în mod direct. Iată un motiv plauzibil al acestei cine. De obicei, în Betania Isus venea acasă la Lazăr. Probabil că Simon a apelat la ajutorul Martei pentru a organiza evenimentul întrucât Marta slujea. „*Cu șase zile înainte de Paști, Isus a*

venit în Betania. Acolo l-au pregătit o cină. Marta slujea, iar Lazăr era unul din cei ce ședea la masă cu El." (Ioan 12:1,2). Iar dacă după ce l-a înviat pe Lazăr au uitat să îi mulțumească lui Isus, Maria nu a vrut să lase să treacă și această ocazie. Și a hotărât să-I facă un dar Domnului. Un dar pe măsura inimii ei pline de recunoștință pentru că și-a recăpătat fratele. Ar fi dorit să-I dăruiască chiar inima. În final, s-a gândit la ce ar fi avut ea cel mai de preț, așa și-a amintit de sticla ei cu parfum.

Omul de rând, când își cumpără un parfum bun, un lux pe care nu și-l poate permite oricând, îl folosește la ocazii deosebite, poate la o întâlnire, sau într-o vizită, dar, oricum, nu în fiecare zi; pentru fiecare zi își ia un parfum mai accesibil. Probabil că Maria și-a dorit mult parfumul acela și a sacrificat multe ca să-l poată cumpăra. Însă Isus era Isus. Dacă mâine i-ar veni omului în casă cineva atât de special ca El, pentru a-și exprima respectul și considerația față de oaspetele său, oare ce i-ar putea dărui? Poate că, precum Maria, l-ar parfuma cu parfumul său prețios, puf-puf pe păr, pe barbă, și, atât, gata. Să renunțe la toată sticla? Greu! Dar ce face Maria? Ce a simțit ea în acel moment, este minunat! Sufletul îi era atât de plin, încât a dăruit ce avea ea lipit de inimă, și a dăruit totul Domnului ei! Dar nu l-a pufăit pe păr sau pe haine, ci a vrut să ducă gestul până la capăt. Însă gura vasului era prea îngustă, așa încât să nu poată curge mult, ca să nu se risipească. Ori cu picătura nu-și putea umple pumnul, așa că „a spart vasul” (Marcu 14:3) ca să curgă tot, mirul fiind amestecat cu lacrimile recunoștinței ei! Gestul ei a avut darul de a-i surprinde pe toți, așa cum și gestul lui Isus de a-l învia pe Lazăr i-a șocat pe toți. Însă Isus nu a fost surprins. „Isus știa tot ce avea să I se întâmple.” (Ioan 18:4). El a văzut că inima Mariei era plină și a vrut să-i ofere, astfel, prilejul de a I se închina. Pentru că gestul ei este un veritabil act de închinare. Așa cum și acea „văduvă săracă a aruncat doi bănuși, care fac un gologan” (Marcu 12:42), tot așa Maria a închinat Domnului ei ce avea mai de preț. Iar acest mod de închinare provoacă astăzi pe oricine dorește să I se închine cu adevărat. Și ce oare ar fi dispus să-I închine omul, dacă El este Domnul său?

Tehnologia actuală permite vizionarea în sistem 3D. Omul poate vedea ficțiunea ca și cum ar fi acolo, aievea. Însă Scripturile nu prezintă ficțiuni, ci întâmplări din viața reală. Studiul ei aprofundat permite oricui o experiență nemijlocită de a-L cunoaște pe Dumnezeu, întrucât orice paragraf prilejuiește ocazia meditației, îi permite să fie acolo, lângă Isus, la locul și în mijlocul acțiunii. Pe măsură ce aprofundează studiul, experiența devine tot mai vie, Îl poate întâlni pe Isus. Și astfel va începe să-L poarte peste tot cu sine, în mod real, să discute, să-I ceară sfatul, să I se destăinuie. Cum spune poetul, „și să adormi cu Mine-n gând, ca să visezi de Mine”. Atunci va ajunge să fie un creștin autentic.

La o evaluare corectă, se remarcă faptul că Isus și-a dăruit viața. Viața Sa. Dacă omul Îi acceptă darul, atunci viața lui Isus, care este eternă, devine viața sa. Căci eternitatea omului începe aici. Ce Îi va dărui el? Primul lucru va fi atenția lui. Îi va da atenție, Îl va băga în seamă. Dar nu prin programe de închinare. Se poate observa că oamenii cântă ieslea, steaua, Ierusalimul etc., dar asta nu înseamnă decât un ritual. E felul omului de a se închina. În fond, în acest fel ei nu I se închină lui Hristos ci imaginii Lui din inima lor. Ca unui chip cioplit, ca unei icoane. Este în practica cultului personalității. Maria I s-a închinat în felul ei. A făcut-o ca pe un ritual. Dându-I atenție lui Hristos, omul va urma întâi invitația Lui de a cerceta Scripturile și Îi va dărui din timpul său. Pentru studiu. Apoi Îi va dărui timp pentru meditație, și, încet, încet, Îi va dărui gând după gând, până ce El va începe să crească în inima sa. Timpul petrecut cu Isus înseamnă, de fapt, partea din viață pe care I-o dăruiește fiecare. În sensul acesta Pavel sfătuiește pe oricine: „Gândiți-vă la lucrurile de sus nu la cele de pe pământ.” (Coloseni 3:2). Isus din Nazaret este Hristosul, trimisul lui Dumnezeu care, înainte de a pleca înapoi a promis că: „Mă duc să vă pregătesc un loc... și... Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi.” (Ioan 14:2, 3).

Urmând îndemnul lui Isus „Cercetați Scripturile”. Omul găsește Cuvântul lui Dumnezeu, care, așa cum afirmă Pavel, „...este viu și lucrător” (Evrei 4:12). Fiind singurul antidot eficient împotriva virusului îndoielii, singurul antivirus capabil să inactiveze scepticismul. „Scripturile mărturisesc despre Mine. Și nu vreți să veniți la Mine ca să aveți viața.” (Ioan 5:39,40). Este tristă aceasta constatare făcută în dreptul iudeilor contemporani cu Isus. Însă, pentru omul de astăzi, invitația Lui este onorantă, dar în același timp obligă. Cine alege să îi dea curs, precum Maria, va face alegerea câștigătoare: „dar un singur lucru trebuie. Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua.” (Luca 10:46). Pentru că, așa cum afirma Carl Lewis, „Există, în ultimă instanță, doar două feluri de oameni, și anume: aceia care-I spun lui Dumnezeu: ‚Facă-se voia Ta’, și aceia cărora Dumnezeu le va spune la sfârșit: ‚Facă-se voia ta.’”

Numele Lui să fie binecuvântat în etern! Amin!

SEMNUL LUI ISUS

Ardeiaș Vlad, 13 ianuarie 2015

În societatea noastră, de obicei, atunci când doi creștini se întâlnesc pentru întâia oară, una dintre primele întrebări pe care și le adresează este „Din ce biserică faci parte?”, prin aceasta referindu-se la denomi-națiunea sau organizația religioasă la care este afiliat prin statutul de membru. Acest obicei trădează faptul că pentru majoritatea, creștinismul autentic se traduce prin setul de doctrine pe care cineva le-a acceptat și astfel prin denomi-națiunea căreia îi este loial. Pentru prea mulți creștini, creștinismul nu reprezintă nimic mai mult decât efortul de a lupta pentru bunăstarea și dezvoltarea organizației ai căror membrii sunt și prin

cultivarea abilității de a explica și susține mai bine doctrinele specifice acestuia cu scopul de a convinge pe cât mai mulți că „Noi avem adevărul!”.

Istoria a demonstrat însă în milioane de cazuri că scopul creștinismului nu este nicidecum îndoctrinarea omului, ci mai degrabă schimbarea vieții acestuia, oferirea unei experiențe cu totul noi pe care nimeni nu o poate câștiga pe vreo altă cale, adevărurile Scripturii fiind numai un mijloc pentru atingerea acestui deziderat. Religia creștină își trage numele nu de la vreo doctrină, ci de la o Persoană, mai precis de la Mântuitorul Hristos. El Însuși a spus:

„Voi cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine. Și nu vreți să veniți la Mine ca să aveți viața!” (Ioan 5:39, 40 - KJV).

Viața veșnică care este viața lui Isus, experiența promisă de creștinism, nu poate fi aflată într-o carte, nu poate fi transmisă prin gânduri și idei, nu prin cuvinte tipărite pe hârtie, ci numai prin naștere. Nașterea din „al doilea Adam” (1 Corinteni 15:45) este singura cale care garantează intrarea în experiența pe care am văzut-o în viața Fiului lui Dumnezeu.

Semnul lui Isus

Acest articol așadar nu va trata niciun subiect doctrinar, ci un aspect fundamental al experienței creștine, și anume experiența sau viața lui Isus. Sigur că viața lui Isus este un subiect vast, inepuizabil, de studiat în toată eternitatea, ceea ce ne asigură de infinitatea bucuriei la care suntem chemați. Pentru articolul de față însă, vă propun să aflăm care a fost semnul, marca, caracteristica unică, particularitatea experienței Sale. Iar când ne gândim din acest punct de vedere la viața lui Isus, probabil că mintea se aglomerează cu idei: minunile, profețiile, învățăturile, credința, relația cu Dumnezeu și multe altele, și în timp ce unele dintre ele precum credința și relația personală cu Tatăl ar putea fi numite ca unice în dimensiunea lor, aș vrea ca mai degrabă să ne gândim la unul dintre rezultatele practice, din viața de zi cu zi a acestor calități ale experienței lui Isus.

Într-adevăr, Scriptura afirmă că „omul este îndreptățit ... prin credința lui Isus” (Galateni 2:16 KJV), că făgăduința Tatălui a fost oferită „prin credința lui Isus Hristos” (Galateni 3:22 KJV), că suntem „copiii lui Dumnezeu prin credința lui Isus Hristos” (Galateni 3:26 KJV) și că sfinți vor fi cei care „păzesc ... credința lui Isus” (Apocalipsa 14:12), ceea ce ne indică faptul că această credință a lui Isus a fost unicat în istoria omenirii, semnul sau marca experienței Sale. Pentru mulți însă credința este un concept abstract, bisericesc, poate filozofic, și cu siguranță foarte nepractic. Și pentru că dorim să discutăm despre viața lui Isus, despre ceea ce El a trăit practic în răstimpul petrecut pe Pământ într-o natură ca a noastră, aș reformula întrebarea astfel: care este aspectul practic din viața Sa cotidiană, rezultat direct al credinței Sale, care a marcat într-un mod unic existența Sa pământească?

Ei bine, dintre toate caracteristicile nobile ale experienței Sale, aș spune că pacea care L-a însoțit în orice și toate situațiile prin care a trecut, rămâne caracteristica practică marcantă a existenței Sale. În vreme ce toți eroii Bibliei au trecut prin momentele lor de îndoială, și deci de neliniște și stres, Isus rămâne singurul Om a cărui existență a fost caracterizată de o pace, de o liniște pe care nici pericolele morții pe mare sau pe uscat, nici amenințările din partea „prietenilor” sau a dușmanilor declarați, nici

sărăcia, nici moartea celor dragi și nici măcar despărțirea de Dumnezeu nu au reușit s-o alunge. Fie că a fost împins până pe buza prăpastiei (Luca 4:29, 30) sau într-o corabie ce părea abandonată în mijlocul cumplitei furtuni chiar și de unii dintre cei mai experimentați lupi ai apelor (Matei 8:25), fie că era părăsit de cei mai apropiați (Ioan 6:66), trădat de unul dintre cei mai dragi (Marcu 14:10) sau amenințat cu moartea (Matei 26:4), fie că nu avea ce să mănânce (Marcu 11:13) sau era confruntat cu decesul unei persoane dragi (Ioan 11:21) sau chiar cu despărțirea de Cel care reprezenta Însăși Viața Lui (Luca 23:46), Isus, Singurul Fiul născut al lui Dumnezeu, a fost singura Ființă din Univers care a rămas în pace și liniște ca rezultat al credinței pe care o avea, dovedind astfel că era Unicul ce putea duce la îndeplinire misiunea de a-l salva pe om de la moartea în care se găsea.

Despre această pace, Scriptura afirmă că „întreze orice pricepere” (Filipeni 4:7), căci, într-adevăr, chiar și pentru creștinul societății noastre moderne toată această experiență pare a fi mai degrabă desprinsă din poveștile copilăriei decât din real. În condițiile vieții actuale, mulți cred că o viață complet lipsită de stres poate fi posibilă numai pentru cei care nu sunt conectați cu realitatea și care-și petrec majoritatea timpului în ospicii, și pentru cei foarte foarte bogați. Cine poate să nu fie afectat de toate pericolele vieții de zi cu zi, de diversele probleme cu care ne confruntăm zilnic pe atât de multe planuri, de amenințările viitorului care arată din ce în ce mai sumbru?

Un cadou neprețuit

Cauzele stresului în societatea modernă sunt următoarele în ordinea presiunii pe care o exercită: locul de muncă (tensiunea dintre angajați, șefii, munca peste măsură), banii (pierderea locului de muncă, scăderea renumerației la pensionare, cheltuielile medicale), sănătatea (crizele generate de îmbolnăvire, bolile cronice și cele terminale), relațiile (divorțul, moartea partenerului, certurile între prieteni, singurătatea), alimentația (alimentație inadecvată, cofeina, alimentele procesate, zahărul rafinat), excesul media (televiziune, radio, internet, e-mail, rețele sociale), privarea de somn (incapacitatea de a elimina adrenalina sau alți hormoni ai stresului) - sursa: statisticbrain.com

În lumina faptului că stresul crește riscul morții de cinci ori atât prin fenomenul morții subite (sursa: Yale University School of Medicine) cât și prin creșterea riscului apariției bolilor cardiovasculare și a cancerului (sursa: telegraph.co.uk), situându-se astfel pe locul șase în lista cauzelor principale ale morții, ce valoare are promisiunea lui Isus „Vă las pacea, vă dau pacea Mea.” (Ioan 14:27)? Azi se cheltuiesc sume uriașe atât pentru prevenirea stresului, cât și pentru tratarea simptomelor și urmărilor acestuia, în măsura în care acestea pot fi tratate, iar când înțelegem că stresul rezultă nu numai într-un cortegiu întreg de boli, dar și în stări negative ce conduc la situații conflictuale în cadrul tuturor relațiilor, murdărind și deteriorând astfel atmosfera dintre părinți și copii, dintre părinți și părinți, dintre cupluri, dintre prieteni, când înțelegem că fără de stres viața pe Pământ ar fi nu numai mai lungă, dar și de o calitate superioară, ce ar da un om pentru a primi, a avea, a experimenta și a trăi în pacea lui Isus, pentru a trăi o viață care să aibă aceeași marcă, același semn: pacea aceea care „întreze orice pricepere” (Filipeni 4:7)? Cu siguranță că atunci când citim această atât de bine cunoscută promisiune din această perspectivă, instinctiv o prețuim și o considerăm cu totul altfel decât până acum.

Și pentru că nu discutăm despre o doctrină cu care trebuie numai să fim de acord după ce o vom fi înțeles-o, ci despre experiența practică, următoarea întrebare vine natural: „Ei bine, dar cum pot să intru cu adevărat în posesia acestui dar? Cum pot practic experimenta această pace în mijlocul furtunilor zilnice?”. Ca Unul care a prevăzut totul dinainte și care a pregătit Calea pentru noi, Isus a răspuns deja la această întrebare imediat după ce a făcut această incredibilă promisiune:

„Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte.” (Ioan 14:27)

Pentru a răspunde la această întrebare pertinentă, Isus contrastează mai întâi mijlocul obișnuit prin care se poate găsi liniștea în momentele de stres, și maniera Sa de a ne oferi pacea. Realitatea este că oricine din această lume care va dori să întindă o mână de ajutor cuiva în nevoie, o va face limitat. Sigur că limitele diferă de la caz la caz și de la relații la relații: într-o nevoie de 100 de lei probabil că vei găsi mai multe persoane capabile să te ajute, dar într-o nevoie de 10.000 de lei, numărul acestora se va restrânge dramatic și asta pentru că totul are o limită. „Te pot ajuta prin a-mi restrânge bugetul cu 100 luna asta, dar nu-mi pot vinde casa pentru a te scoate din necaz.” În cazuri de excepție, poți găsi chiar un străin care să-ți doneze un rinichi fără să-ți ceară niciun ban, iar adevărații părinți își dau viața cu bucurie pentru copiii lor, acesta fiind sacrificiul suprem subliniat chiar și de Isus:

„Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi.” (Ioan 15:13).

Așadar, care este diferența dintre sacrificiul suprem făcut de un părinte pentru copilul său, și sacrificiul făcut de Dumnezeu și de Fiul Său pentru noi toți? Această diferență constă cel puțin în efectul sacrificiului făcut: cel făcut de un părinte este la rândul lui limitat, căci el nu poate salva mai mult decât această viață care oricum se va sfârși, pe când cel făcut de Isus nu are limite. Isus spune nu numai

„oricât, oricând, orice și pentru oricine”, dar El mai adaugă și „pentru totdeauna.” În rezultat, ca efect, darul lui Isus rezolvă problemele nu numai într-un mod unic, dar și pentru eternitate, ceea ce niciun muritor nu poate oferi. Acesta este motivul pentru care după orice rezolvare pământească inima rămâne tot tulburată și însăpăimântată (Ioan 14:27).

Cum?

Așadar, care este maniera prin care încearcă oamenii să-și rezolve problemele stresante și ce poate oferi societatea în acest sens? Cum reacționează omul în situațiile critice, care este primul lui instinct natural? Ei bine, totul depinde de natura situației: dacă este vorba despre boală, sună un medic; dacă are o problemă de relații în familie, sună un consilier; dacă are probleme financiare, sună un prieten mai înstărit sau, în ultimă instanță, banca, și așa mai departe.

Creștinul, ca unul care este de o altă natură, are un instinct diferit:

„Nu vă îngrijorați de nimic; ci, în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri. Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus.” (Filipeni 4:6, 7).

Aceasta este maniera practică prin care putem intra în posesia darului lui Isus, și anume pacea Sa; aceasta este credința în acțiune. Iată așadar cum arată experiența unui creștin atunci când se confruntă cu o situație critică: în primul rând aude cuvintele Glasului părintesc cu care este deja familiarizat: *„Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi.”* (Evrei 13:5). Știind că ale Lui, *„ale Domnului Dumnezeului tău sunt cerurile și cerurile cerurilor, pământul și tot ce cuprinde el”* (Deuteronomul 10:14), creștinul începe să canalizeze energia provenită din tensiunea momentului către mijlocul de comunicare cu Părintele Său: rugăciunea.

Așadar, calea spre pacea lui Isus începe cu oprirea: *„Opriti-vă și să știți că Eu sunt Dumnezeu,”* (Psalmul 46:10) pentru că orice inițiativă omenească nu va atinge niciodată rezultatul desăvârșit al intervenției lui Dumnezeu. Îngrijorarea este resortul care-l împinge pe om către tot soiul de inițiative care sunt însă caracterizate de îngustimea specifică naturii acestuia. Omul nu poate întrevăde toate posibilitățile, toate modificările generate de planurile lui, toate obstacolele pe care le va întâlni, dar Cel care a *„vestit de la început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit”* (Isaia 46:10) este Singurul care poate oferi nu numai soluția optimă, dar și veșnică.

De aceea îngrijorarea se constituie într-unul dintre cele mai eficiente mijloace prin care Satan a reușit de-a lungul mileniilor să amâne planurile lui Dumnezeu. Și astfel, simpla îngrijorare poate pune în pericol legătura dintre om și Dumnezeu. De aceea Isus a vorbit atât de mult despre îngrijorare.

Păgânii moderni

„Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina și unde le sapă și le fură hoții; ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură. Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră.” (Matei 6:19-21).

Trudirea pentru agonisirea de bunuri materiale reprezintă una dintre caracteristicile necredincioșilor. Nu că mulți nu ar frecventa biserici creștine, nu că nu ar mărturisi doctrine creștine, dar nu despre asta este vorba. Bani nu reprezintă scopul și nici motivația vieții trăite sub imperiul stresului pentru agonisirea lor, pentru că bancnotele în sine nu sunt altceva decât hârtie și, sau plastic. Bani sunt însă moneda de schimb pentru liniștea, pentru detensionarea, pentru evitarea stresului în majoritatea situațiilor critice cu care ne putem confrunta. Se știe că în societatea noastră banii, și mai ales banii mulți pot deschide aproape toate ușile, pot rezolva aproape toate problemele. Și atunci când omul se centrează pe agonisirea de averi ca scop de a-și asigura un viitor plin de pace și liniște, îi este imposibil să se mai încreadă în Dumnezeu pentru că, pur și simplu, a ales să se încreadă în ceea ce vede. *„Nimeni”,* absolut *„nimeni”,* indiferent de vârstă, culoare, sex, poziție în societate și, sau biserică, poate fi chiar și Papa de la Roma, *„Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni.”* (Matei 6:24). De ce? Pentru că *„sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ține la unul și va nesocoti pe celălalt”* (Matei 6:24), iar Isus a spus că *„cine nu este cu Mine este împotriva Mea”* (Matei 12:30), ceea ce înseamnă că cei care și-au atașat inimile de bani prin încrederea în această monedă, Îl urăsc în realitate pe Isus.

„De aceea vă spun: nu vă îngrijorați de viața voastră, gândindu-vă ce veți mânca sau ce veți bea; nici de trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veți îmbrăca.” (Matei 6:25). Acesta este motivul pentru care îndemnul *„nu vă îngrijorați de nimic”* (Filipeni 4:6) constituie chiar începutul căii pe care putem experimenta pacea lui Isus. Însă, din nefericire, realitatea este că mulți, atât de mulți, prea mulți dintre cei care au luat asupra lor sfântul nume de „creștin” se găsesc chiar aici: îngrijorați, frământați, stresați de gândurile care-i macină zi și noapte nu despre destinul veșnic al vecinului, al prietenului, al colegului de muncă,

nici măcar al partenerului de viață sau al copiilor, ci despre aspectul material al vieții: mâncare, băutură, îmbrăcăminte. Cu ce scop trăiești? Ce ți-ai propus să realizezi pe termen scurt și lung? Dar până la sfârșitul vieții? Ce este viața? „Oare nu este viața mai mult decât hrana, și trupul mai mult decât îmbrăcăminte?” (Matei 6:25).

În efortul de a ne lămuri acest aspect atât de simplu și în același timp vital pentru destinul nostru veșnic, Isus apelează și la logica noastră, aducându-ne înaintea două aspecte:

1. Are cineva impresia că prin nopțile nedormite, prin stăruirea minții și a sufletului asupra problemei cu care se confruntă, pe lângă ulcerul pe care probabil îl va experimenta, va reuși „să adauge măcar un cot la înălțimea lui?” (Matei 6:27). Se înșeală!

2. Dacă Creatorul a toate, care este Părintele tău, nu a considerat ca risipă de timp și energie atenția deosebită pe care le-a acordat-o crinilor numai din rațiuni estetice, dacă se oprește El din treburile cosmice numai pentru necuvântătoarele cântătoare, ce preocupare și câtă grijă trebuie să-I umple inima în fiecare secundă pentru ... tine, copilul Său? Nu crezi că El simte „cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor? Nu vă îngrijați, dar, zicând: ‚Ce vom mânca?’ sau: ‚Ce vom bea?’ sau: ‚Cu ce ne vom îmbrăca?’ Fiindcă toate aceste lucruri Neamurile le caută.” (Matei 6:30-32).

Iată așadar cum simpla, banala, cotidiană îngrijorare ne poate transforma necredincioși, în adevărați păgâni, despărțiți de Dumnezeu, în ciuda practicilor religioase pe care le putem continua. Și asta pentru că îngrijorarea ne conduce la căutarea de soluții, iar alternativele pe care le putem vedea noi sunt departe de ceea ce dorește Cel care spune că „gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele” (Isaia 55:8).

„... de nimic”!

„Nu vă îngrijați de nimic ...” (Filipeni 4:6) insistă Scriptura, și asta pentru că sunt multe aspecte ale îngrijorării. Cel care decide să considere alternativa lui Dumnezeu în momentele dificile, depărtându-și astfel atenția de la variantele firești, ajunge la o altă răscruce care prilejuiește o altă îngrijorare: „Ce se va întâmpla dacă urmez planul lui Dumnezeu?”. Și pentru că Dumnezeu vede mult mai multe decât noi putem imagina, propunerea Lui este de cele mai multe ori total neașteptată, diferită de variantele minților noastre, surprinzătoare și periculoasă din perspectiva fărâmelor de informații pe care le deținem noi. Uneori ne poate trimite în necunoscut (Geneza 12:1), alteori direct în pustiu pentru mult timp (Exodul 3:1; Matei 4:1, 2), ne poate cere să renunțăm la toate mijloacele de luptă (Judecători 7:2, 4, 16), la cei mai dragi (Geneza 2:22; Matei 8:22), ne poate propune planuri aparent ridicole (Iosua 6:3-5) sau aparent sinucigașe (2 Împărați 7:1, 7, 8). Ce-I vei spune tu atunci lui Dumnezeu? Te vei îngrijora, sau vei alege încrederea în El?

Deseori, chiar și ucenicii, prin îngrijorarea la auzul planurilor lui Isus, s-au despărțit de El. Într-o ocazie când Acesta le-a descoperit planul lui Dumnezeu de a merge în Iudeea, ei au reacționat prompt:

„Învățătorule’, I-au zis ucenicii, ‚acum de curând căutau iudeii să Te ucidă cu pietre, și Te întorci în Iudeea?’” (Ioan 11:9).

Sigur, era aparent o misiune sinucigașă, iar ucenicii, care gândeau firesc, s-au îngrijorat imediat. Într-o altă ocazie, chiar când Isus le dezvăluia miezul planului de mântuire care fusese ascuns de milenii, ucenicii se îngrijorează din nou și chiar demarează procedurile persecuției:

„Petru L-a luat deoparte și a început să-L mustre, zicând: ‚Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva!’” (Matei 16:22).

Următoarea capcană care-l așteaptă pe cel care a decis să abandoneze îngrijorările lumii, sunt tot îngrijorările. De data aceasta însă îngrijorările legate de punerea la îndoială a propunerii lui Dumnezeu. Se pare că această armă este una dintre cele mai eficiente din moment ce este atât de frecvent uzată.

Cunoștința lui Dumnezeu

După ce ne-a dezvăluit capcana care ne așteaptă pe calea încrederii în Dumnezeu, Pavel continuă prin a ne dezvălui ceea ce avem de făcut:

„Nu vă îngrijați de nimic; ci, în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri ...” (Filipeni 4:6).

Ei bine, aici cititorul Scripturii întâmpină o altă problemă: cum ai putea să-i spui lui Dumnezeu ceva ce El nu știe? Aparent, pasajul ne îndeamnă să-i îmbogățim cunoștința lui Dumnezeu cu detaliile situației cu care ne confruntăm. Evident că această abordare este ridicolă, însă, din păcate, sunt încă mulți care, eșuând în a înțelege acest cuvânt, abandonează și se resemnează în a face rugăciuni formale, numai pentru a nu abandona formele religioase.

Care este înțelesul acestui îndemn: de a aduce cererile „la cunoștința lui Dumnezeu”? Mai întâi de toate să ne amintim de cuvintele lui Isus:

„Cereți, și vi se va da ...” (Matei 7:7).

Potrivit acestui verset, dacă cineva nu cere, nu va primi. Pare evident, însă este important să înțelegem acest aspect în contextul libertății de alegere pe care Dumnezeu o asigură omului. Dacă omul nu dorește să primească Darul lui Dumnezeu, nu este obligat s-o facă. Dacă omul dorește mai degrabă să încerce alternativa, așa cum a ales Adam, Dumnezeu îi asigură și această posibilitate. Acesta este motivul pentru care numai cei care aleg să primească oferta lui Dumnezeu sunt cei care în realitate se bucură de ea. Iar această alegere a minții se materializează printr-o simplă cerere, asemenea unui copil care-și roagă părintele să-i dea mai mult din mâncarea delicioasă pe care tocmai a gustat-o.

Așadar, atunci când omul Îl alege pe Dumnezeu, alegere materializată prin cererea credinței, el pune situația în care se găsește la dispoziția lui Dumnezeu, o așează în planul Lui, în știința sau cunoștința Lui. Până când omul nu face această alegere, Dumnezeu nu intervine, iar dacă omul alege mai degrabă o altă cale, intervenția lui Dumnezeu spre binele omului este încă și mai limitată. Scriptura afirmă că „noi știm că Dumnezeu lucrează **toate lucrurile împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său**” (Romani 8:28 New American Standard Bible), aceștia fiind cei care L-au ales pe El. Atunci când omul alege să așeze o situație în mâna lui Dumnezeu, Acesta, prin infinita iubire și capacitate, o lucrează împreună cu toate situațiile din contextul dat de viața persoanei respective și a celor din sfera lui de influență, spre binele veșnic al tuturor. Numai în felul acesta creștinul poate fi o binecuvântare pentru cei din jurul lui.

Desigur că o asemenea acțiune este imposibil de imaginat, de intuit de om în toată complexitatea ei, cu atât mai puțin de executat. Însă alegerea lui, singurul lucru pe care este chemat să-l facă, este vitală pentru împlinirea planului lui Dumnezeu.

Deseori necesită un efort susținut să ne imaginăm capacitățile lui Dumnezeu, felul în care El vede totul, toate posibilitățile în fiecare situație în parte, fiecare posibilitate în parte cu tot ceea ce implică aceasta, fiecare detaliu cu consecințele aferente. Când realizăm că Persoana care are o asemenea capacitate ne iubește atât de mult încât L-a dat la moarte pentru noi pe Singurul Lui Fiu născut, mintea ne spune că cel mai bine este să avem o deplină încredere în El. Cine are însă curajul s-o facă?

Mulțumiri

„Nu vă îngrijați de nimic; ci, în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, **cu mulțumiri.**” (Filipeni 4:6).

Dumnezeu, asemenea oricărui părinte adevărat, nu este capricios. Știind asta, înțelegem că versetul de mai sus nu este o poruncă, ci mai degrabă descrierea căii credinței: așa arată viața, aceasta este experiența practică a celui care-L alege cu adevărat pe Dumnezeu.

Isus a spus: „De aceea vă spun că orice lucru veți cere, când vă rugați, **să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea.**” (Marcu 11:24). Cu alte cuvinte, încrederea în răspunsul sigur al lui Dumnezeu te pune în posesia lucrului cerut, iar creștinul, ca orice alt om cu o minimă educație, atunci când va primi ceva, va spune cu recunoștință „Mulțumesc!”.

„... prin rugăciuni și cereri, **cu mulțumiri**” (Filipeni 4:6) pentru că mulțumirile reprezintă manifestarea certitudinii intrării în posesie a lucrului cerut, exprimarea naturală a credinței în promisiunea lui Dumnezeu.

Iar cel care a mers cu deciziile până în acest punct, ajunge să se bucure de semnul lui Isus care este „**pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere**” și care „**vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus.**” (Filipeni 4:7). Aceasta este viața lui Isus. Aceasta este experiența creștină. Și aceasta este singura cale de a o obține. Statutul de membru într-o biserică, în orice biserică, nu o poate oferi. Acordul asupra unei reguli, asupra unui set de reguli, asupra unei doctrine sau asupra tuturor doctrinelor, nu o poate oferi. Nimic și nimeni din acest univers sau din afara lui nu ne poate ajuta să obținem această experiență, decât Dumnezeu prin încrederea deliberată în El.

De aceea suntem îndemnați să „**aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși îngrijește de voi.**” (1 Petru 5:7). Cu alte cuvinte, să nu căutăm pacea Lui, ci pe El Însuși. Un proverb spune că „Am privit la Isus, și porumbelul păcii a zburat în inima mea. Am privit la porumbel, și a zburat de la mine.” Acesta este motivul pentru care Isus ne invită: „**Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.**” (Matei 11:28).

Și pentru că „**pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere**” (Filipeni 4:6) este semnul lui Isus, este firesc că semnul celor care nu-L au pe El ca Domn și Mântuitor este lipsa păcii, neliniștea, zburciunile, stresul:

„Cei răi n-au pace, zice Domnul.” (Isaia 48:22; 57:21).

În felul acesta înțelegem că „rămâne, dar, o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu” (Evrei 4:9), pentru toți copiii Săi, odihna aceasta fiind mântuirea cea veșnică și mântuirea din orice conjunctură posibilă din această viață, pacea aceasta devenind astfel experiența lor, semnul lor, sigiliul lor.

Dumnezeu să-i ajute pe toți să-și găsească mereu odihna în El!

ULTIMA CHEMARE

Geantă Ion

De mult Eu stau și bat la ușa ta,
Dar nu văd niciun semn că s-ar deschide.
Aud cum alte voci, tari și perfide,
Te-mpiedică s-auzi chemarea Mea.

E seară, e târziu, dar bat mereu;
Aș vrea ca să-ți dau pacea Mea deplină,
Să te feresc de-o sigură ruină
Ducând o viață fără Dumnezeu.

Nu-ți e destul acea mărturisire
Prin care-ai spus că vrei să Mă urmezi,
Atunci când ai pășit să te botezi,
De-n viața ta nu este propășire.

Și nu-i destul că numele-ți s-a scris
Într-un registru numărând mulțime
Pe care nu-i cunosc, nici ei pe Mine,
De vreme ce bătând, nu Mi-au deschis.

S-au mulțumit să aibă Cartea Mea
Într-un dulap în multe exemplare,
Dar n-o citesc, nici n-o trăiesc, se pare
De vreme ce atâta colb s-a strâns pe ea.

Ei sunt la fel ca cei fără speranță
Ce țintă au doar viața de acum.
Merg laolaltă pe același drum,
Tot ca și ei de-acest pământ se-agață.

Eu vreau s-auzi acum când te chem,
Și să răspunzi și să-Mi deschizi îndată,
Căci nu e timp s-amâni pe altădată.
Acum sosit-a ceasul cel suprem!

„Ochii orbilor, izbăviți de negură și întuneric, vor vedea.” Isaia 29:18.

La sfârșitul lunii octombrie 2014 m-am oferit voluntar pentru ajutarea persoanelor care urmau să participe la întâlnirea creștină a persoanelor cu dizabilități. Cu această ocazie am discutat cu mai mulți din cei ce au participat, dar cazul uneia dintre aceste persoane m-a impresionat în mod deosebit.

Andrei Ionica Felicia, sau Oana, sau „Prințesa” cum îi spun cei apropiați datorită trăsăturilor ei frumoase, are 39 de ani și locuiește în București. A fost născută cu atrofie optică la ambii ochi, motiv pentru care mamei i s-a spus încă de la maternitate că copila nu va vedea niciodată, dar ea nu a vrut să creadă. Timpul a trecut iar realitatea crudă a făcut-o pe această femeie să accepte realitatea faptului că fetița ei era oarbă, zărind puțin numai lumina sau culorile până la vârsta de 10 ani când a fost propusă pentru operație cu promisiunea că în urma ei copila își

va căpăta vederea. Intervenția a fost un eșec care a condus la pierderea și aceluia licăr de lumină pe care-l putea distinge.

A mers la grădiniță și apoi la o școală specială până în clasa a 8-a, însă în timpul școlii primare a fost victima unui incident groaznic. Pentru că nu înțelesese cum să-și facă tema, învățătorul a bătut-o cu bestialitate, i-a spart capul, a târât-o prin clasă continuând s-o lovească în cap cu un umerăș din metal, lăsând-o în final într-o baltă de sânge. Astfel de incidente au marcat-o și, cu toate că toți copiii au susținut-o, învățătorul a revenit la catedră după o suspendare de numai 3 luni.

După încercări eșuate de a se integra într-un colectiv de muncă, Oana a decis în final să rămână în sânul familiei de care este foarte atașată. A început să compună cântece pe care le și interpretează și, de patru ani de când participă la întâlnirile Asociației „Ridică-te și umblă”, Oana și-a făcut mulți prieteni, frați și surori pentru că L-a descoperit și pe Domnul Isus și L-a primit în viața ei ca Mântuitor personal. Acum îi mulțumește lui Dumnezeu pentru noua ei familie, pentru speranța dăruită de Domnul în sufletul ei, pentru puterea de a-i încuraja pe alții. Sufletul ei este fericit.

Observând toate aceste persoane defavorizate în jurul meu, Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru ochii buni pe care-i am și doresc să-i pun în slujba Lui pentru a fi ochi pentru cei care nu pot vedea, pentru ca prin mine să poată vedea dragostea extraordinară a lui Dumnezeu!

Mulțumim Doamne că ne-ai creat după Chipul Tău minunat; mulțumim pentru tot ce am primit de la Tine!

Rubrica de sănătate

ALEGEȚI BANANELE

Lenworth Frankson, ianuarie 2009

Banana pe care o cunoaștem azi este o specie dezvoltată dintr-o altă sălbatică. Ea provine din altele înrudite care se găsesc în Pacific și în sud-estul Asiei.

Banana sălbatică nu era comestibilă, dar s-a descoperit că prin încrucișarea a două specii necomestibile a rezultat o plantă sterilă care a rodit banana pe care o cunoaștem azi. Datorită sterilității sale, când s-a descoperit că este comestibilă, a fost răspândită folosindu-se mlădițe de la planta mamă. Unii

afirmă că acest fruct a fost cultivat de oameni. Fie că este sau nu adevărat, eu am descoperit că beneficiile pe planul sănătății rezultate din consumul acestui fruct sunt numeroase.

Bananele sunt fructele mele preferate. Cred că multora le place să le consume când sunt coapte și galbene, dar altora, ca și mie, le place să le consume verzi, fierte. Acest fruct delicios este unul dintre cele mai folositoare, energizante și vindecătoare fructe pe care Dumnezeu le-a creat. Bananele sunt fructe minune datorită nutrienților pe care le conțin și datorită bolilor împotriva cărora acestea pot fi folosite. Se spune că două banane pe zi ar trebui consumate dacă vrei să beneficiezi de calitățile acestui fruct. O singură banană conține 16% fibră, 15% vitamina C, 11% potasiu și 20% vitamina B6 din cantitatea

recomandată pe zi. Cercetările au evidențiat de asemenea că dacă consumi două banane înainte de exercițiul fizic, vei primi energia necesară pentru 90 de minute.

Există trei tipuri de zaharuri: fructoză, glucoză și sucroză. Acest fruct uimitor la conține pe toate trei. Pe lângă aceste zaharuri, este plin de potasiu motiv pentru care ajută sistemul circulator să conducă oxigen la creier. Acest lucru contribuie de asemenea la menținerea unui puls normal și a păstrării echilibrului apei în corp. Potasiul de asemenea este util în prevenirea atacurilor cerebrale și a reglării presiunii sângelui datorită acțiunii asupra sistemului circulator.

Unul din beneficiile consumului bananei este prevenirea constipației. Bananele conțin un anumit tip de fibră care ajută la restaurarea și menținerea funcțiilor intestinale. În loc de a folosi laxative care conțin substanțe chimice și sintetice, consumați banane. Bananele reprezintă o sursă naturală care previne constipația fără a rezulta în alte probleme intestinale asemenea diareei. Bananele sunt pline de fibre care ajută la curățarea colonului ceea ce susține mișcările naturale din intestine. Și sunt sigure, reprezentând o alternativă naturală la laxative.

Studiile arată că consumul bananelor dimineța și la prânz poate mări considerabil performanța elevilor. Potasiul pe care îl conțin ajută la energizarea creierului, făcându-i pe elevi mai alerți și mai receptivi.

Alte studii au arătat că consumul de banane poate preveni depresia datorită faptului că banana conține triptofan, un tip de proteină care este convertită în trup în serotonină. Aceasta ajută la relaxare, inducând un sentiment de fericire, îmbunătățind starea generală. Bananele conțin vitamina B6 care ajută la reglarea nivelului de zahăr care de asemenea poate avea un efect pozitiv la starea generală a unei persoane.

Dosul cojii poate fi folosit cu succes în tratarea înțepăturilor de țânțar. Prin frecarea acesteia pe locul înțepat, se reduce senzația de mâncărime care apare de obicei în astfel de cazuri, iar eficiența lor este mai mare decât a multor creme care se vând în farmacii.

Bananele sunt eficiente pentru fumătorii care doresc să renunțe la acest obicei datorită vitaminelor B12 și B6 pe care le conțin, alături de potasiu și magneziu, și ajută de asemenea și la recuperarea din efectele nicotinei.

Pentru cei cărora le lipsește fierul, bananele sunt un mare ajutor. Ele ajută la stimularea producerii de hemoglobină astfel încât sângele să se poată coagula mai repede în cazul unei răniri.

Și partea exterioară a cojii de banană are proprietăți curative pentru corpul uman. Dacă ai un neg la picior, aplică exteriorul unei coji de banană pentru mai mult timp, și acesta va dispărea.

Bananele au un efect natural anti-acid în corp, motiv pentru care pot fi folosite cu succes în cazul unui exces de acid în stomac. Banana este singurul fruct crud care poate fi consumat fără nicio interdicție în cazul bolilor de lungă durată. Neutralizează hiper-aciditatea și reduce iritația prin faptul că acoperă suprafața stomacului.

Bananele reprezintă o sursă excepțională de fructoligosacaride, un compus care hrănește bacteriile ajutătoare din colon. Aceste bacterii produc enzime care cresc abilitatea digestivă și ne feresc de infecțiile cauzate de bacteriile periculoase. Mulțumită acestui compus, bacteriile folositoare se înmulțesc și devin mai eficiente, mărind și capacitatea corpului de a absorbi calciul. În plus, bananele verzi conțin substanțe greu de digerat care hrănesc celulele care compun mucusul stomacului. Aceste celule, atunci când sunt sănătoase, absorb calciul mult mai eficient.

Deseori auzim că un măr pe zi previne vizita la doctor însă nu ar fi lipsit de politețe să răspundem că în locul unui măr, două banane pe zi previne vizita la medic pentru că acestea au efecte benefice de patru ori mai mari. Beneficiile bananei le întrec de departe pe cele ale mărului pentru că aceasta conține mult mai multe vitamine și nutrienți decât corespondentul ei rotund. Bananele conțin de patru ori mai mulți carbohidrați decât merele, de cinci ori mai multă vitamina A și fier, și de trei ori mai mult fosfor. În plus, bananele sunt de asemenea bogate în potasiu și zaharuri naturale. Toți acești factori combinați ar trebui să ne determine să devenim dependenți de banane. Acest „super aliment” ar trebui să nu lipsească dintr-o dietă zilnică sănătoasă.

Aflând despre toate beneficiile bananei, este ușor de înțeles de ce este un fruct atât de popular. Din multe puncte de vedere, beneficiile bananei sunt mult mai multe decât al oricărui alt fruct. Nu numai că conțin mai multe vitamine și minerale decât alte alternative, dar au și un gust delicios și sunt ușor de consumat. Însă nu este sănătos să consumi zilnic numai banane la masa de fructe. Încearcă să consumi și alte câteva din fructele tale preferate pe parcursul săptămânii pentru că fiecare dintre ele au beneficii pentru corpul tău. Dacă nu obișnuiești să consumi banane sau alte fructe zilnic, încearcă să schimbi acest obicei. Banana este cu siguranță unul dintre super-fructele existente și ar trebui să-l consumi regulat. Minte, inima și colonul îți vor mulțumi.

„Alimentele voastre să fie medicamentele voastre, și medicamentele voastre să fie alimentele voastre.”
- Hipocrate (460-377 î.Hr.).

Rubrica copiilor

RĂSPUNSUL LA RUGĂCIUNEA UNEI FETIȚE

Daisy Albertson 1999

Am primit răspunsuri la multe rugăciuni, dar unul dintre ele iese în evidență în mintea mea ca fiind răspunsul la rugăciunea plină de durere pe care am înălțat-o pentru micuțul meu mieluleț leneș, Starlight. Încă izbucnesc în plâns și-I mulțumesc lui Dumnezeu din nou pentru că mi-a răspuns nu numai acelei rugăciuni, ci multor altora pe care I le-am adresat de atunci.

Părinții mei erau proprietarii unei turme de oi și, în timp ce mama și tata erau plecați la munte cu oile, sora mea mai mare Jean împreună cu mine trebuia să avem grijă de frații și surorile noastre mai mici de acasă.

În acea vară eu aveam 12 ani, iar mama și tata mi-au spus că eu aș putea să cresc patru mieluleși leneși. Jean avea grijă de grădina.

Chiar de la început, Starlight nu a fost un miel puternic. Nu alerga și nici nu sărea ca ceilalți trei. Dar era un miel deosebit, afectiv căruia îi plăcea să mă urmeze pretutindeni. Însă, într-o după amiază, s-a întins și nu s-a

mai putut ridica. Nici nu mai vroia să bea. Știam că este pe moarte pentru că se întinsese pe o parte iar capul i se retrăgea spre spate din ce în ce mai mult, asemenea oricărui animal care se află în chinurile morții.

Noi nu am fost crescuți într-un cămin creștin, dar bunica a fost o femeie credincioasă care, în anii în care mi se forma caracterul, mi-a inspirat o atitudine de rugăciune. Așadar, timp de câteva ore am plâns și m-am rugat ca Isus să-mi vindece mielulețul. Frații și surorile mele plângeau de asemenea și doreau să mă consoleze spunându-mi că mielul va muri și că nu mai exista nicio șansă de a fi salvat. Ei m-au făcut să plâng și mai tare și să mă rog cu o și mai mare stăruință. Am continuat să mă rog și să plâng până când am adormit.

Următoarea dimineață am descoperit spre surprinderea tuturor și spre bucuria mea fără de margini, că Starlight stătea pe toate cele patru copite, behăind pentru a primi de mâncare. Slavă Domnului! Știu și acum, așa cum am învățat atunci, că Isus ascultă și răspunde în mod deosebit rugăciunilor copiilor. Cu toții suntem mieluleși speciali ai lui Dumnezeu. El nu dorește ca niciunul să piară, ci ca toți să aibă viață veșnică.

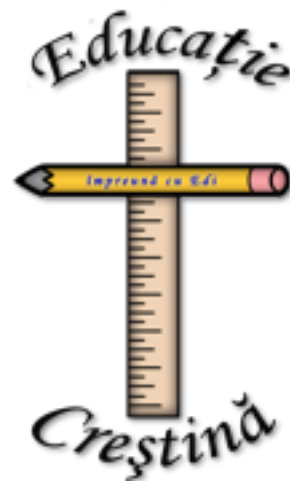
MULȚUMIRI!

La acest început de an doresc să mulțumesc tuturor aceluia care au susținut și în decursul anului trecut prin rugăciuni, cuvinte de încurajare, distribuire și finanțare această publicație, contribuind astfel la bucuria, încurajarea și avansarea în cunoașterea lui Dumnezeu a sute de cititori. Vă încurajez pe fiecare dintre voi să continuați să vă puneți la dispoziția lui Dumnezeu pentru orice lucrare la care vă invită să-L însoțiți. Aceasta este cea mai mare onoare și, în același timp, cea mai mare fericire pe care cineva o poate gusta în această viață. Să nu uităm că nici Dumnezeu și nici Satan nu fac ca lucrurile să se petreacă pe această planetă, ci noi, oamenii. Nimic nu se întâmplă fără decizia noastră, iar libertatea pe care o avem constituie unul dintre cele mai mari cadouri pe care le-am primit cu un cost infinit. Timpul este mai scurt decât ni-l imaginăm, motiv pentru care rugăciunea și încurajarea mea pentru fiecare dintre voi este ca anul acesta să-l petreceți „așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri, și trupurile cerești se vor topi de căldura focului.” (2 Petru 3:12).

Amin!

Editorul

Vă invităm să vizitați și [saiul www.edy.hu](http://www.edy.hu), loc în care am debutat un proiect care este numai în fază de început. Pentru moment acolo puteți asculta și descărca în mod gratuit înregistrări audio ale unor cărți creștine pentru copii. În decursul timpului, pe [saiul www.edy.hu](http://www.edy.hu) vor fi disponibile tot mai multe materiale pentru cei mai mici și pentru cei mai măricei. Dacă doriți să primiți notificări despre materialele noi pe măsură ce vor fi disponibile, vă rugăm să ne scrieți la adresaedi@gmail.com pentru a ne comunica adresa dumneavoastră și orice alte gânduri și sugestii legate de acest proiect.

Vă așteptăm să ne vizitați și pe [saiul www.divinavindecare.ro](http://www.divinavindecare.ro), un loc în care veți găsi multe resurse creștine.

La secțiunea **Revista** puteți găsi toate numerele revistei **Divina Vindecare**, de la primul număr din ianuarie 2010, până în prezent. Vă încurajăm să le descărcați pe computerul personal sau să le citiți online pe toate pentru a vă bucura de articole ce tratează doctrinele fundamentale ale creștinismului numai în lumina Sfintei Scripturi având ca scop unic acela de a înțelege care este calea practică prin care putem avea o relație personală cu Dumnezeu Tatăl și cu Singurul Său Fiu născut, Domnul Isus Hristos.

La secțiunea **Cărți** puteți găsi, pe lângă Sfânta Scriptură în format electronic, peste 30 de titluri ale unora dintre cele mai utile și profunde lucrări creștine. Printre subiectele analizate în aceste lucrări se numără cel al neprihănirii lui Hristos care se poate obține în mod practic de fiecare dintre noi prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu, cel al Bisericii lui Dumnezeu în lumina Sfintei Scripturi, și altele. Cărțile pot fi descărcate gratuit.

La secțiunea **Media** puteți găsi diverse studii și prezentări în format video și audio, prezentări care abordează unele dintre cele mai importante aspecte ale Evangheliei Domnului Isus Hristos. Toate aceste studii pot fi descărcate gratuit. Secțiunea **Visteria** este scrisă de voi, cititorii noștri. Această secțiune reprezintă visteria [saiului nostru](http://www.divinavindecare.ro); aici colectăm cei doi bănuți ai văduvei sărace, talantul robului care a decis să nu-l mai țină îngropat, paharul cu apă rece pentru micuții Domnului, pâinile și peștii copiilor care doresc să le ofere Domnului Isus sub forma experiențelor personale pentru ca El, binecuvântându-le, să le transforme în mijloace pentru a potoli setea și foamea multor suflete. Trimite-ne experiența ta, descoperirea pe care Dumnezeu ți-a făcut-o în studiul personal, o speranță pe care o ai în inimă, versuri sau o cerere de ajutor la adresa divinavindecare@gmail.com iar noi o vom publica acolo pentru a sluji ca ajutor altor suflete aflate în nevoie.

Linkuri utile

[Hitból hitbe](#)

[Revelation 14:12](#)

[Heilung in Christus](#)

[Restoration Ministry](#)

Ne puteți urmări și pe canalul **Divina Vindecare** de pe **YouTube** (copiind în browserul dumneavoastră următorul URL: <http://www.youtube.com/user/DivinaVindecare?feature=mhee>) unde găsiți toate materialele video la diferite rezoluții. Înscrieți-vă la canalul nostru YouTube apăsând butonul „Subscribe” pentru a primi în mod automat știri de fiecare dată când postăm noi prezentări. Aceste prezentări video au fost înregistrate începând cu anul 2006 și tratează diverse aspecte ale Evangheliei strict din punct de vedere biblic. Pentru a câștiga o înțelegere cât mai bună, vă recomandăm să le urmăriți în ordine cronologică. Vizionare binecuvântată!

Nr. 61 Ianuarie 2015

Tiraj 750 exemplare

Scopul revistei **Divina Vindecare** este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă pregătirii personale pentru revenirea Domnului Isus Hristos printr-o relație directă și personală cu Mântuitorul. Revista **Divina Vindecare** este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește. Multiplicarea este nu numai permisă, ci și puternic încurajată. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați.